

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC - GIẢ : J. HARDIBROOK

CHƯƠNG THỨ CHÍN

VÌ NGHĨA LIÊU MINH

BUỔI chiều đó Duệ-la không thể lấy lại bức vẽ phác ở trong ngăn kéo của Lô-huệ. Chàng chẳng lấy thế làm bối-rối quá vì biết rằng lúc hết giờ làm việc, mình ở lại một lúc cũng chẳng khó-khẩn gì. Người ta đem cho chàng một việc phải làm gấp. Chàng bèn làm mãi-miết đến nỗi lúc đó chàng hầu như quên hết nỗi phiền-muộn kia.

Chẳng có nữa lời báo trước, cửa buồng giấy thỉnh-linh mở ra và kia, ông Minh-sơn đứng trên ngạch cửa. Cùng đi với ông, có một người mập lùn, vẻ mặt bí-mật, đứng sau ông một chút, dường như chờ ông bảo-liển lên. Liếc mắt nhìn quanh buồng giấy, viên đốc-công nói rằng :

—Thưa các ông, tôi xin các ông đứng dậy !

Yên-lặng và ngạc-nhiên, họ vâng lời ông, thủ viết chỉ mà đứng dậy. Một vài người nhìn nhau, tự hỏi việc tình-cờ và kỳ-di ấy có ý-nghĩa gì. Thấy hai ba chàng thiếu-niên còn thu-xếp giấy-má trên bàn, ông Minh-sơn bèn nói tiếp :

—Công-việc ở đây, xin các ông cứ dễ nguyên ở đó. Xin đừng rờ tới vật chi hết, và bây giờ xin các ông đi ra.

Ông Minh-sơn ra khỏi buồng giấy, còn người mập lùn đi theo ông, thì đứng nơi cửa mà ngó trăn các nhơn-viên đương lúc họ đi hàng một trước mặt mình. Ông Minh-sơn dẫn họ đến một phòng vắng vẻ riêng cho khách ngồi đợi; người linh kín vào sau-rốt và đóng cửa lại.

Cất giọng nghệt-ngồi vì cảm-dộng, viên đốc-công nói rằng :

—Thưa các ông, tôi tiếc vì bây giờ

phải làm công-việc khó-khăn đã giao-phó cho mình. Tôi có hay rằng một nhơn-viên trong nhà máy này đã phạm tội lạm-dụng lòng tin-nhiệm. Ít lâu nay nhiều tài-liệu quan-trọng về máy-móc và họa-dồ của chúng ta ở trong tay bọn cạnh-tranh «bạt-mạng». Tôi lấy làm buồn vì phải nói rằng tình-hình này chỉ có thể xảy ra bởi một người trong các ông làm môi-giới bất-lương. Các ông dễ hiểu lắm, và chắc các ông ước-ao việc này được bày-tỏ rõ-ràng hết sức mau-chóng. Vì vậy, chỉ có một phương-pháp. . .

Đoạn, xây qua phía người bị mặt, ông nói tiếp :

—Ông này là nhà trinh-thám. Các ông cũng đoán được vì có nào tôi nhớ ông này giúp việc. Ông Ất-lô ơi, ông là chủ-sự, vậy ông có bằng lòng cho khám-xét mình không ?

Viên chủ-sự lập-tức tiến lên mà đáp rằng :

—Thưa ông, vâng. Tình-hình đã ra như thế, thì tôi cũng xin khám-xét cho.

Viên đốc-công nói :

—Cám ơn ông. Thấy ông có thái-dộ ấy đối-với tình-hình này, thì tôi lấy làm vui lòng lắm ; ấy vì tôi có thể quyết với ông rằng tôi không ưa dùng phương-pháp này chút nào.

Đương khi Ất-lô đốc-túi, thì Lô-huệ lên nhìn Duệ-la, và run-sợ vì thấy mắt của bạn bày-tỏ tâm-trạng nào.

Mỗi nhơn-viên lần-lượt tiến lên mà đốc-túi, còn người linh kín kia đưa bàn tay lão-luyện nắm quần-áo để biết chắc không có vật chi giấu trong lẫn lót. Đoạn, người lấy những tờ giấy mà mấy chàng thiếu-niên đã móc ở túi

ra và đặt trên bàn. Ra về sành-sỏi, người xem-xét hết thấy, nhưng cuộc điều-tra lời đây vẫn chưa có hiệu-quả. Chẳng tìm được tang chứng nào.

Bấy giờ Duệ-la mới hết nin thờ. Lúc vào buồng giấy, viên đốc-công nói những lời vang-rền bên tai chàng như tiếng sét. Trong một phút, chàng sửng-sốt, khiếp-sợ.

Chàng mơ-màng thấy diễn trước mặt mình một cảnh-tượng kinh-khiếp, tức là gia-đình hiu-quạnh, về mặt nhu-mĩ của mẹ, của chị và của Luy-xi. Chàng đã gây cho những người yêu-qui ấy phải khổn-khở và tuyệt-vọng chăng? Ý-tưởng ấy khiến chàng thê-thảm.

Chàng nghĩ thầm rằng chàng thật bị kéo vào công-việc này bởi mưu-chước và tính tham liền của một người khác, nhưng nếu chàng suy-nghĩ cần-thận, ắt có thể kịp dừng bước trên con đường dẫn đến địa-ngục. Chàng không trở

gót, nhưng đã bóp chết lương-tâm đã hất-hủi những lời nài-nỉ của Ê-ri-li, của Luy-xi và của Lô-huệ.

Lúc hay tin có linh kín đến n máy, thì Duệ-la cảm thấy mình đứng trên bờ vực sâu. Chàng lo-buồn khi biết vì nghĩ đến bức vẽ phác nét trong ngăn kéo của Lô-huệ. Như khi việc khám-xét kết-liệu và ngư linh kín có vẻ thỏa-mãn về việc ấy thì chàng lại trông-mong mọi sự xong-xuôi. Nhưng ý trông-mong (tiêu-tan khi chàng nghe mấy lời này:

—Thưa các ông, xin các ông làm ơn đưa chìa-khóa đây!

Ai nấy lảng-lặng đưa chìa-khóa. Ông Minh-sơn và người linh kín sẵn sửa bước ra. Ông nói rằng:

—Xin các ông ở đây mà chờ-đợi cuộc điều-tra kết-liệu. Tôi ước-ao rằng không cần giữ các ông ở đây lâu về công-việc bất-mãn này chẳng mấy chốc sẽ hết.

(Còn tiếp)